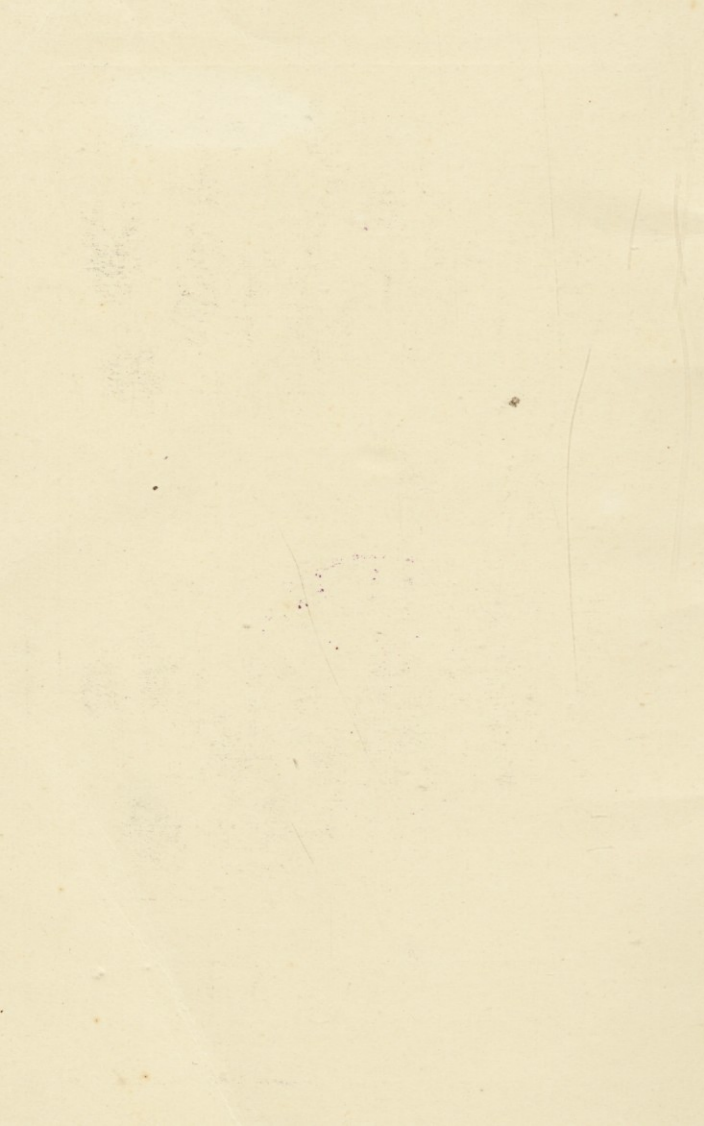

VINTGAR

2041. 17/12. 1951.
6. D.

VINTGAR

SPISAL

J. ŽIROVNIK

1930

NATISNILA MOHORJEVA TISKARNA V CELJU
(FRAN MILAVEC, CELJE)

CT 1954
16029

13.818 D
28.11.1952.

Kako so mirne, hladne te pečine,
med njimi slap grmeč izhod odklepa.
Tu čuti, duša ti, ki nisi slepa:
Umetnost, slava, svoboda — vse mine,
narava le ostane večno lepa.

A. Medved.

Slavni angleški prirodoslovec Sir Humphry Davy se je večkrat mudil v gorenjski dolini in bival tudi na Blejskem gradu. V spomin na njegovo bivanje so mu odkrili l. 1889 spominsko ploščo na hiši v Podkorenu, kjer je po navadi stanoval. Že pred sto leti je opozarjal svoje sovrstnike na naše lepe pokrajine. Zapisal je v svojem dnevniku leta 1827 tele pohvalne besede o njih: »Dolino med Ljubljano in Podkorenem smatram za najlepšo, kar sem jih videl v Evropi. Ima odločno prednosti pred lepotami v Švici, ker jo odlikuje raznovrstnost pokrajine, zelenje travnikov in dreves, nižavje, visokost gora, bistrost in velikost jezer in vodá.«

Takrat seveda sloviti Anglež »Vintgarja« ni poznal. Ta biser slovenske zemlje je ležal stoletja in stoletja zakopan in skrit v ne-

dostopnem skalovju. Odkopal in odkril ga je pred 35 leti domačin in pokazal svetu. Od takrat prihajajo neštete množice izletnikov, turistov in letoviščarjev le-sem in so navdušene ob pogledu na divjeromantično in obenem prijazno idilsko sotesko, kajti glas o njeni lepoti se je zadnja leta močno razširil po svetu in v poletnem času ima na tisoče obiskovalcev. V i n t g a r je postal najprivlačnejša točka za vso Gorenjsko, posebno za letovišče Bled.

Pri Sv. Katarini.

Ako hočemo obiskati Vintgar, se podajmo z Bleda (501 m) na pot v Zasip ($\frac{1}{2}$ ure, 553 m), odtod po kamenitem kolovozu na hrib Hom ($\frac{1}{4}$ ure), kjer stoji cerkvica s v. K a t a r i n e (634 m).

Tu se malo oddahnimo in naužijmo lepega razgleda po Savski dolini proti Radovljici in Kranju in na Karavanke. Tu je vse mirno in tiho. Malo moti tihoto šumenje Save Dolinke, ki teče spodaj po globoko izorani strugi. Njeni strmi, skoraj navpični bregovi so porasli z gostim lesom, da se vidi reka še bolj skrita. Vse to daje okolici tihoten značaj.

Ker smo le sto metrov više nad ravnino, komaj razločujemo na nasprotnem savskem bregu ležeče vasi in cerkvice, ki se skrivajo za drevjem. Sicer ne opazimo po vsej ravnini drugega kot polja in gozdove. Zdi se, kakor da bi bila vsa ravnina prazna, zapuščena in izumrla. Zadaž za to planjavo se dvigajo kakor visok prostran zid — Karavanke. Lahko pogledamo to pogorje od temelja do

vrha. V različnih višavah imajo te gore povsem različno podobo. Zlasti na Stolu se vidi to menjavanje prav lepo. Kakor nadstropja se vrste od vznožja do vrhunca pašniki, gozdi, senožeti, drče, melišča in na vrhu planinski pašniki. Vrhunec je večkrat odet v bele ali sive oblake. Proti jugovzhodu se ravnina v daljavi izgublja, postaja bolj in bolj višnjeva in se naposled preliva v modro nebo.

Cerkev sv. Katarine je obdana z zidom, ki pa razpada. To je bil tabor proti turškim navalom. V cerkvici se vidijo ostanki gotiškega sloga, v stranskem oltarju lepe rezbarije iz 15. stoletja in oltarna podoba z Blejskim gradom in otokom.

Cerkvica je zelo stara. Že okoli l. 1500 so imeli tukaj bratovščino, ki jo je celo papež potrdil. Zaklali so tu gori vsako leto eno kravo, katero so darovali Zasipljani ali Mužani. Kdorkoli je prišel takrat zraven, je dobil kos pečenke. Ob času cesarja Jožefa II. pred 150 leti je prenehala ta navada, kakor tudi bratovščina. V stolpiču visita dva stara zvonova, ki sta bila prenesena ob času francoske vlade pred 120 leti z Blejskega gradu. Ulita sta bila l. 1720 in 1744 in imata 50 cm (glas c) in 36 cm (glas g) premera.

Pred več leti se je mnogo govorilo o skritih zakladih pri Sv. Katarini, posebno odkar so l. 1860 trije Kanalci izkopali in odnesli skrinjico z denarjem. Bila je prav plitvo zakopana pod stopnico, ki pelje v lopo.

Cerkev sv. Katarine na Homu.

Uradna preiskava je dognala, da je res neki francoski general l. 1812 zakopal tukaj precej denarja in dragocenosti. O izkopanem zakladu se je kmalu zvedelo in seveda govorilo vseprek. Baje je bilo v skrinjici do 70 tisoč goldinarjev in je neka 104 leta stara Italijanka Kanalcem povedala skrivnost, kje je denar zakopan itd. Koliko je bilo resnice

na teh govoricah, se ni moglo dognati. Gotovo pa je, da ni več zakladov pri Sv. Katarini. Marsikdo je po tem dogodku hodil kopat k stari cerkvi in iskat zakladov, pa se je vsak vrnil s trudnimi rokami in s praznimi žepi. Še skrivaj je moral domov, da se je izognil posmehovanju sosedov.

Slap »Šum«.

Pot nas vodi dalje skozi gozd in košenine večinoma po senci do slapa ($1\frac{1}{2}$ ure). Prizori se vedno menjavajo in niti ne opazimo, kako hitro se bližamo grmečemu slapu. Pot gre navzdol, sami od sebe začnemo urneje stopati, samo paziti moramo pod noge, da se ne spotaknemo ob smrekove korenine, ki gledajo iz tal. Kmalu se gozd odpre in pred sabo zagledamo krasni slap »Šum« (526 m), ki tvori vhod v Vintgar.

Potok Radovina pada v mogočnem curku čez skale v 26 m globok prepad. Čezenj se razpenja 25 m dolg most, po katerem se pride po dvajsetminutni hoji v vas Dobravo in dalje na Jesenice.

Lep pogled je z mostu na slap. Strmé gledamo divji boj valov, ki se peneč zaganzajo v skale. Zdi se, da se Radovina veseli, ker se je izvila iz temnega Vintgarjevega skalovja, da se raduje luči in prostosti ter zato tako razvajeno in divje skače, bobni in se peni. Mlečnobeli valovi se premetavajo, tope in razbijajo drug drugega. Združujejo se in cepijo zopet v sto in sto curčkov in

Slap »Šum«.

slapčkov, škropé in oblivajo skale ob obeh straneh, zaganjajo se v premnoge skalnate dolbine, v katerih se radi silnega udarca izpreminjajo v bel meglen, komaj viden puh. Po sredi slapa se mogočni valovi prelivajo drug nad drugim in tvorijo široko belo kito, ki grmeče pada v zeleni tolmun ob dnu slapa. Ako obseva solnce slap in sopar, ki ga veter odvráča od njega, se prikazuje tu in tam v dopoldanskih urah čarobna mavrica, ki tem bolj žari, čim gosteje se dviga beli sopar iz srebrno penečega se valovja. Prav posebno krasen je slap ob povodnji. Leta 1896 so njegovi curki segali celo na most. Krasoto slapa še povišuje okolica. Navpične, zarjavele in razjedene skale ob slapu se dvigajo kakor zidovi velike trdnjave. Ves slap je zagrnjen z gostim grmovjem in drevjem, v ozadju pa stražita bregove hriba Hom (desni breg) in Boršt (levi breg). (Glej knjižico: Godec, Vintgar.)

Dolgo zremo v divji boj valov, ki drve pod nami in izginjajo v velikem kotlu. Tajnostno se nam vidi grmenje in bobnenje mogočnega slapa. Premišljujemo in skušamo razumeti veličastno naravno prikazen. Težko se ločimo od tega krasnega prizora.

Potok Radovina.

V Spodnji Krmi pod Triglavom si zbira Radovina svoje moči in dere skozi dolino, kateri je dala svoje ime. Veselo poskakuje in se raduje svetlega solnca in zelenih bregov. Hribi Mežaklja in Pokluka, Višelnica, Reka in Sleme ji branijo, da ostane v svojih mejah. Pri vasi Spodnjem Grabnu pod žagami jo kmalu ujame Vintgar in jo zapre med tesne skalnate stene. Zastonj se peni bistra hči planin od jeze, zastonj buta ob tesne kamenite okove. Slabé jo globoki tolmini in ogromne skale lomijo njeno moč. Tu in tam se nekoliko umiri in oddahne, toda potem se s še večjo jezo vrže na sovražne pečine, slednjič pa plane v visokem skoku iz tesne ječe v zlato prostost. Z glavno močjo si je izdolbla med pečinami prostorno odprtino, skozi katero skoči v mogočnem širokem snežnobelem curku v globok tolmun.

Mnogo valov pa je zaostalo. Ti se pehajo, premetavajo in hité, da bi skoraj došli svoje tovariše, ki že šumljajo po široki odprti strugi. Protivijo se jim trde skale, toda ne ustrašijo se jih. Združujejo se in skačejo čez

ograjene pečine, ali pa si poiščejo razpoke, skozi katere se vlivajo v večjih ali manjših curkih v prosto strugo. Marsikak val se pa v srditem boju razbije ob uporni skali in se razprši v bel puh, ki ga veter raznaša po bližnjem drevju. Mirno gleda solnce ta srditi boj med vodo in skalami, koplje svoje žarke v penečih se valovih, boža meglen puh, ki se vzdiguje iz njih, ter jim sveti s krasnimi mavričnimi barvami.

Pod slapom se Radovina oddahne od hudega boja, zbere svoje valove, kar jih je ostalo na bojišču, in hiti proti Savi Dolinki, v katero se izliva.

Soteska Vintgar.

Podajmo se na pot skozi 1606 m dolgo sotesko Vintgar. Takoj nad slapom se dvigajo na obeh straneh Radovine strme skale, ki stiskajo strugo ter tvorijo divjeromantično sotesko, t. j. ozek in globok skalnat žleb, ki si ga je Radovina v stoletjih izdolbla.

Na desnem bregu so zatvornice, po katerih odteka nekaj potoka po kratkem predoru pod most na elektrarno, ki oddaja električno moč — nad 600 k. s. — za Dobravo in Javornik. Nad vodo se razpenja 33·5 m visoko 53 m dolg kamenit železniški most z enim samim lokom. Železnica vozi takoj skozi 1178 m dolgi predor na eni strani na Bled, v Bohinj in dalje v Gorico in Trst, na drugi strani na Dobravo in Jesenice.

Soteska se začne polagoma. Skale so v začetku nizke, postajajo višje in višje, soteska se vedno bolj zožuje in voda postaja vedno bolj globoka in temna. Pot pelje v začetku precej visoko nad vodo. Tukaj soteska še ni tako ozka, da ne bi moglo solnce do vode. Njegovi žarki se kopljejo v valovih, ki hité čez 8 m veliko skalo — »Z m a j e v o

g l a v o « —, kateri se voda pretaka in vлива
čez čelo in gobec.

Sedaj stopimo na lesen hodnik, ki vodi
skozi »P e k e l«. Vanj ne zaidejo solnčni
žarki, ker jim branijo visoke strme stene, ki

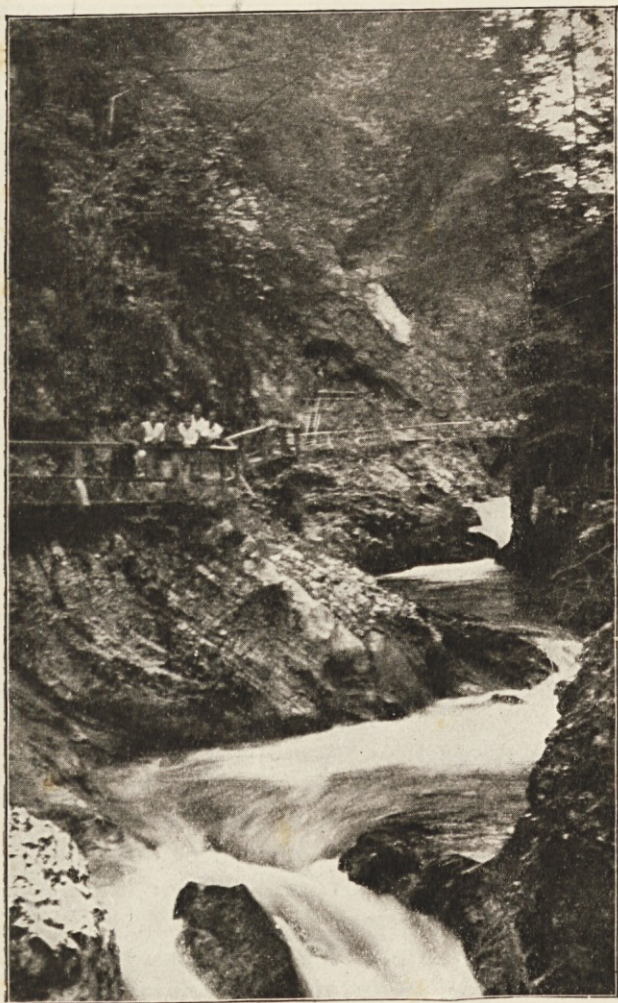
Železniški most v Vintgarju.

ga obdajajo. Oba bregova se približata drug
drugemu, tako da nastane med njima globoko
temno brezno, po katerem besno drvé valovi.
Na razdrapanem, slabo poraslem skalovju
visi marsikje čez kaka usihajoča smreka,
ki jo je že napol izruval vihar in ji je
zmanjkalo hrane in življenja na preperelem

kamenju. Vse to ogrinja čaroben polmrak, ki dela mračno skalovje še bolj samotno in skrivnostno. Lep je pogled na »Pekel«, ker pot pelje visoko nad vodo, skoraj ob vrhu skalovja, globoko pod nami pa slišimo bobnenje valov. (Godec: Vintgar.)

Na nasprotnem, levem bregu vidimo visoko, stolpu podobno »Skalo Kranjske hranilnice«, ki je z izdatno podporo pripomogla k izpeljavi soteske.

Takoj za »Peklom« se soteska razširja. Skalovje se sicer na obeh straneh vzpenja visoko proti modremu nebu, vendar ni več tako navpično, da bi nad poedinimi skalami grmičje in bukovje ne moglo najti hrane svojim koreninam. Bujno rastoče leskovo in bukovno grmovje moli široke veje čez pot. Mislimo si, da se razprostirajo nad nami širni svilnati zastori, ki so obsejani s težko roso kakor z dragim kamenjem in biseri. Solnčni žarki se igrajo in odbijajo na mokrih listih, lomijo se v kapljah, ki počivajo na lističih, da rosne kaplje iskré in se žaré v tisočerih barvah. Veter poveva s tem nežnim stolistim zagrinjalom, ki je prosojno kakor fina svila, in otresa z njega blesteče bisere; hkrati pa udarja obenj z mehkim belim sopuhom, ki ga je dvignil iz šumečih valov, sopuh se vlega na nežne liste, kakor bi hotel počiti, toda v hipu

Soteska.

se preлива v nove bisere in v bleščeče drage kamne. (Godec: Vintgar.)

Svetlozelena barva prevladuje v tem delu Vintgarja, le kjer rastlinje odgrinja stolisti zeleni zastor, pogledujejo skozi vrzeli temnosive mrke skale. Čim više se ozremo, tem bolj redko je pečevje, visoko visoko nad skalnatimi zidovi pa vidimo gladek svet, porasel z grmovjem, ki sega še dvakrat više kakor pečevje ob vodi. Skale, ki ograjajo sotesko, dosežajo sicer precejšnjo višavo, vendar pa tvorijo le podnožje obeh visokih hribov, Boršta in Homa, ki se dvigata ob Vintgarjevih bregovih.

Soteska se čim dalje bolj širi in pot nas privede v ogromen kotel, katerega dno je širok zelen tolmun, stene so pa visoki, deloma skalnati bregovi. Pečina, ki je na južnem bregu med meliščem, se imenuje »R a n j č a p e č«. Čez to skalo je padla pred več leti neka ženska in se ubila. Podobne nesreče so se že nekaterikrat prigodile v Vintgarju.

Nenavadno podobo ima Vintgar ob hudi zimi, ko so skale oblite z ledom, kakor bi bile posrebrene. Kotel pod Ranjčo pečjo je tedaj podoben mogočni dvorani, katere tla so iz jasnega stekla, stene pa iz težkih srebrnih plošč. Strop tej sobani je modro nebo, na katerem gorí podnevi solnce, ponoči pa se

Soteska.

izprehaja gosta čreda nemirnih zvezdic. Kakor kaka velika steklena plošča pokriva led tolmun na dnu kotla, z ledom so prevlečene skale, velikanske ledene sveče visé po pečevju in se ponekod dotikajo tal. Ko se pa proti pomladi solnce povzdigne nad sotesko in razspe svoje žarke po dnu kotla, tedaj zablišče stene, oblite s srebrnim ledom, kakor bi na njih zažarelo drugo solnce. In led se začne urno tajati, ogromne ledene sveče jamajo padati s pečevja in se zveneč razbijajo ob skalah. Včasih pa se utrga snežen plaz visoko gori nad sotesko in hrumeč pribuči v globino kakor vihar in spotoma ruje drevje, vali kamenje in podkopuje pečine. (Godec: Vintgar.)

Odtod dalje se steni obeh bregov kolikor mogoče približata druga drugi. Gremo čez 11 m dolg most, pod katerim teče 15 m globoka Radovina. Dasi je voda čista in prozorna, vendar ne moremo povsod zreti do dna. Postrvi raznih velikosti plešejo v vodi in švigajo sem ter tja. Na nasprotnem, levem bregu se začne 125 m dolga »Ž u m r o v a g a l e r i j a« (hodnik). To je najbolj romantičen del soteske. Skale so navpične in se zdi, kakor bi hodili po ozki ulici med desetnadstropnimi hišami. Radovina se težko in tiho vije in si počasi išče prehoda skozi ozko divje

»Žumrova galerija.«

pečevje, katero že stoletja izpodkopava. Že stoletja ga gloda tudi dež, sneg, vihar in mraz. Zato so stene razdrapane in izorane. Vanje so morali vdelati močne železne drogove, čeznje položiti močne, debele deske, da je pot po lesenem hodniku, ki leži na železnih ročicah, popolnoma varna.

Pesnika A. Aškerca je ob obisku Žumrove galerije prevzelo tako navdušenje, da je zapisal v spominsko knjigo v gostilni pri soteski naslednje vrstice:

Veličastna soteska, romantični kraj!
Hej, ti divji in divni slovenski naš raj!
Ti grmeči slapovi
in ti smeli mostovi
in ta struga, globoko skrivnostna in skalna,
pa ta Radovina čista, kristalna!
Ah, ti Vintgar! Kdor videl tvoj skriti je čar,
ne pozabi te več nikdar, več nikdar! —

Kolikor dlje gremo po hodniku, tolako bolj divja postaja podoba. Vodopad za vodopadom se vrsti. Velike skale v vodi ovirajo pot, med njimi ležijo včasih hlodi, ki jih je prinesla povodenj.

Dalje gredoč čez most nad lepim vodopadom se soteska zopet razširi in stene se razmaknejo. Tu stoji križ, okoli katerega so klopi. Nadaljnja pot je zelo raznolična. Vedno bolj prevladuje zelenje, vedno več

Soteska.

solčnih žarkov pogleduje na Radovino, ki teče nekaj časa polagoma, potem zopet bobni in grmi in se zopet ustavlja v mirnih zelenih tolmunih, potem zopet beži v večjih ali manjših slapovih navzdol. Čim bolj se bližamo gorenjemu koncu soteske, tem mirnejša postaja voda, tem manj je vodopadov, tem svetleje in prijazneje je okoli nas. Okoli 150 m pred koncem soteske je »M a l a d r a s l a«, t. j. skala s kotlinami leži sredi potoka, v katerih suče velika voda kamenje, da se gladko ogladi in obrusi, odtod ime. Pri »V e l i k i d r a s l i«, kjer se pri zadnjem mostu končuje soteska, pozdravljamo zopet svetlo solnce.

Vintgar ima še neko posebnost, katere mnoge druge toliko hvaljene soteske nimajo. Odlikuje ga namreč raznoličnost. V drugih soteskah v Švici in na Avstrijskem je lepo, ampak predivje, zato smo veseli, da smo zopet na prostem. Tam ni divjega boja, ki ga tu ustvarja zelena Radovina ob živahnem, razkošnem igračkanju z žuborečimi bisernimi valovi. Tu nad bistrim potokom štrle v strme višine pisane skale in stene in zeleni bujni gozdovi. Zelenje in cvetje manj znanih rastlin na obeh bregovih daje Vintgarju prijazno lice, radost in življenje.

Raznoverstnost v soteski se razodeva tudi v izpremembah dnevne svetlobe. Zdaj obseva solnce našo pot, kmalu se skrije za visoke stene in čez malo časa se zopet pokaže izza pečin. Ako nas je zmočil »Šum«, se posušimo pri »Zmajevi glavi«; če nas je zeblo v »Peklu«, se pogrejemo pod »Ranjčo pečjo«; če so nas ostrašile začrnele stene pri »Žumrovi galeriji«, potolaži nas zeleno grmovje, ko pridemo zopet na stezo; in če se nam je posušilo grlo in izpraznil želodec, lahko utešimo oba v prijazni gostilni zunaj soteske.

Odkritje soteske.

Slap »Šum« je bil blejskim letoviščarjem že davno znan in radi so ga hodili gledat. Takrat obstoječe Olepševalno društvo je dalo napraviti čezenj most, razpet na železnih vrveh. Nepoznane pa so bile vsem luknje, prepadi, globeli, skalnate stene, slapovi in vodopadi, kjer teče Radovina. Kraj je bil nepristopen. Edini njegovi prebivalci so bile postrvi, švigajoče po vrtincih, tolmunih in globelih, ter divji golobi, obletavajoči sivo pečevje.

Nekaj več se je zvedelo o tem zapuščenem kraju meseca februarja l. 1891, ko sta gorjanski župan Jakob Žumer in blejski fotograf B. Lergetporer, oba požrtvovalna in za napredek vneta moža, pri zelo nizki vodi poskušala prodirati v to nepreiskano krajino. Na poti čez Strmo stran proti Dobravi, visoko nad potokom, sta se po strmih, zamrzlih gozdnih tleh splazila do vode navzdol. Z močnim šumenjem se je valila čez velike skale ob navpičnih, z ledom preoblečenih stenah, na katerih so pljuska-

joče in sikajoče vodene kapljice napravile velikanske ledene sveče. Čez vodo nista mogla. Poskušala sta ogledati si sotesko z drugega mesta, kjer niso bile stene tako blizu skupaj. Oviralo pa ju je pri poizvedbi grmovje in oster prod in gramoz. Celo čez potok sta šla, da bi videla čim več soteske, slapov in pragov, čez katere je drevila voda. Kmalu sta morala prodiranje ustaviti radi prevelikih ovir in nevarnosti. Zadovoljna sta se vračala, ko so zadnji solnčni žarki obsevali pečine. Povedala sta o svoji preiskavi in pokazala več fotografij svojim prijateljem na Bledu, ki so takoj izprevideli, da bi bilo za letovišče velikega pomena, ako bi se napravil prehod skozi sotesko. Izvolil se je odbor, ki naj bi skrbel za denarne prispevke, ki bi se dobili z nabiranjem, prošnjami in z dohodki od veselice.

Stavbno vodstvo je prevzel sam Jakob Žumer, ki se je s predpripravami takoj lotil dela, kakor hitro je prva zbirka donesla 174 gld. Deželni zbor in Kranjska hranilnica sta prispevala z izdatnimi zneski. Zbirke med letoviščarji in koncerti na Bledu v hotelu Toplice z 2252 gld. so omogočili podjetje. Stroški so bili sicer za par sto goldinarjev večji, pa to ni ustrašilo pogumnega stavi-

telja. Dne 26. avgusta l. 1893 se je odprla nova pot skozi sotesko, katero so krstili »V i n t g a r«, t. j. hrib nad »Ranjčo pečjo«. Okoli 300 oseb se je udeležilo slavnosti. Pri tej priliki se je slovesno odkrila na najlepšem kraju soteske — v »Žumrovi galeriji« — na slavo in čast neutrudljivemu in nesebičnemu stavitelju spominska plošča z napisom: Gosp. Jakobu Žumru, stavbnemu voditelju soteske 1891—1893 hvaležno poklonil odbor.

Vsa pot skozi Vintgar pa še ni bila dokončana. Pri zadnjem mostu je bilo treba iti navzgor v hrib in zopet doli proti žagam. Skoraj polovico poti je bila treba še izpeljati in dokončati.

Ko je leta 1895 povodenj odnesla most in posebno ker se je vedno večji primanjkljaj pokrival z darovi in dohodki veselice in koncertov (tudi operni pevec Pogačnik Naval je pel v ta namen na Bledu), je stavitelj nadaljeval započeto delo in ga leto pozneje srečno dovršil brez najmanjše nesreče, sebi v čast, Slovencem v ponos.

Delo v soteski je bilo, ne glede skrbi, kako se bodo dobila denarna sredstva, težavno, trudapolno in naporno, pri stavbi galerij in mostov pa celo nevarno. Koliko je bilo treba premetati in prekopati zemlje,

koliko skalovja razstreliti, koliko železja, desk in tramov znositi noter! Ko so hoteli staviti drugi most, se je pokazalo, da nima nasprotna navpična skalnata stena nobene

Jakob Žumer.

vdolbine, nobenega pomola, kamor bi mogli nasloniti tramove za most. S splavom, na katerem bi lestvo postavili pokonci in naslonili na skalo, ni šlo, ker je bila prav tam voda preveč deroča in bi odnesla splav ali ga

vsaj premaknila. Kaj zdaj? Marsikdo bi v takem položaju, ne vedoč si pomagati, obupal. Ne tako stavitelj! Pogumnemu je sreča mila, si je mislil in ukazal prinesiti dolgo lestvo. To so postavili pokonci in naslonili z enega brega na drugi breg na skalo. Delavec je zlezel po njej gor in privezal debelo vrv na primernem prostoru trdno okoli skale. Po vrvi se je spustil kamnosek dol in med nebom in vodo viseč klepal in tolkel z dletom toliko časa v skalo, da je naredil primerno stopnjo, kamor so položili za most potrebne tramove. Kaj to, če je kamnosek vkljub vsej previdnosti vendarle padel z vrvi v vodo! Hitro je zlezel iz mrzle kopeli in ko se je posušil, je zopet odšel na delo. Hujše nesreče ni bilo.

Zima, sneg, mraz, plazovi, posebno pa povodnji v soteski napravijo veliko škode in popravilo naprav stane mnogo denarja. Jeseni l. 1926 je velika povodenj podrla vse galerije in pokončala steze v Vintgarju. Zveza za tujski promet, lastnica soteske, jih je z velikimi stroški (60.000 Din) zgradila nanovo in postavila ob »Šumu« kočico, kjer pobira majhno vstopnino za kritje stroškov.

* * *

Prehodili smo v pol ure vso sotesko, v kateri je 14 lesenih galerij in 3 mostovi. Od gostilne se nam odpro pota na vse strani. Do železnice v Podhom imamo četrto uro, na Bled čez Spodnje Gorje eno uro, na Jesenice čez Poljane, kjer stoji »Okamenela žena«, dve uri. Lahko pa gremo čez Zgornje Gorje skozi Pokluško luknjo, ki je podobna obokani cerkvi, k Mrzlemu studencu in dalje na Triglav ali v Krmo k izviru Radovine.

Celje - skladišče

D-Ct

1954

1000013818

COBISS o